U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **R. G.**, zastoupený Mgr. Markétou Nečasovou, advokátkou se sídlem Fráni Šrámka 1139/2, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, čj. OAM-118/ZA-ZA11-ZA05-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 9. 2020, čj. 28 Az 11/2019-55,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Markétě Nečasové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400** Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal 1. 2. 2019 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o udělení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), protože tuto žádost posoudil jako nepřípustnou [§ 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu], jelikož stěžovatel neuvedl v opakované žádosti nové relevantní skutečnosti oproti své předchozí žádosti z roku 2017. Jedinou údajně novou skutečností uvedenou stěžovatelem byl odkaz na žádost o mezinárodní ochranu podanou jeho manželkou a dcerou. Jejich žádosti však žalovaný posuzoval v samostatném řízení, nešlo tedy o relevantní okolnost v řízení o žádosti stěžovatele.

[2] Stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou. Stěžovatel argumentoval, že uvedl přesvědčivé důvody pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu.

Pronásledování ze strany oligarchy, uváděné jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany v roce 2017, se totiž vystupňovalo, a proto musela území Arménie opustit i jeho žena a dcera, které rovněž žádají v ČR o mezinárodní ochranu. Vedle pronásledování ze strany oligarchy trpěla manželka stěžovatele navíc v Arménii šikanou kvůli jejímu ázerbajdžánskému původu.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že úprava přípustnosti opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu [§ 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu] vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek, aby bylo možné žádost věcně projednat. Je třeba uvést nové skutečnosti nebo zjištění a současně se musí jednat o skutečnosti či zjištění, které nebyly bez zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Tyto skutečnosti či zjištění zároveň musejí mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (svědčit o tom, že cizince mohl být vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu). Stěžovatel ve své první žádosti z roku 2017 hovořil o problémech s oligarchou, vlastnícím sousední pozemek, který si chtěl postavit plot zasahující do pozemku stěžovatele, což vedlo ke konfliktu. Vedle toho tehdy stěžovatel hovořil o problémech se srdcem. Ve druhé žádosti zopakoval obavu z oligarchy a nově tvrdil, že oligarcha vyhrožoval i jeho manželce, která tedy z Arménie rovněž vycestovala. Zároveň nově poukázal na problémy jeho rodiny s příbuznými a sousedy vyplývající z ázerbajdžánského původu jeho manželky, které měly trvat 4 až 5 let. Tento důvod neuvedl v žádosti z roku 2017, protože tehdy doufal v urovnání situace. Žalovaný podle krajského soudu postupoval zcela správně, pokud tyto skutečnosti vyhodnotil tak, že nesvědčí o změně postavení žalobce podle zákona o azylu. K tomu krajský soud doplnil, že poukaz na problémy spojené s ázerbajdžánským původem manželky mohl navíc uvést už v roce 2017, kdy mu v tom nic nebránilo.

[4] K možnosti udělení humanitárního azylu spojeného s potížemi se srdcem krajský soud uvedl, že stěžovatel předložil propouštěcí zprávu z nemocnice až v řízení před soudem. Stejně tak až před soudem začal argumentovat nedostatečnou péčí v Arménii. Stěžovatel tak v azylovém řízení neuvedl všechny potřebné informace. Jelikož humanitární azyl je českým vnitrostátním institutem, nedopadají na něj důsledky čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále „procedurální směrnice“), a soud tak není oprávněn posuzovat důvody pro jeho udělení k okamžiku rozhodování soudu, ale jen k době rozhodování žalovaného podle obecného pravidla § 75 odst. 1 s. ř. s. (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, čj. 5 Azs 201/2017-37). Jeho problémy se srdcem a možností jejich léčby v zemi původu se jinak žalovaný podrobně vypořádával už v rozhodnutí o první žádosti z dubna 2018. Podle žalovaného tehdy zdravotní potíže nedosahovaly závažnosti a intenzity pro udělení humanitárního azylu; ke stejnému závěru pak žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí o opakované žádosti. Krajský soud *obiter dictum* doplnil, že pokud skutečně došlo k rapidnímu zhoršení zdravotního stavu stěžovatele, může podat z tohoto důvodu další žádost o mezinárodní ochranu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Podle stěžovatele jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a to

nejen s ohledem na obavy o život jeho dítěte, ale také s ohledem na potřebu posouzení otázky náležitého dokazování ve správním řízení při posuzování přípustnosti opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, jde-li o posouzení toho, za jakých podmínek může žadatel v opakované žádosti argumentovat skutečností, kterou sice neuvedl v první žádosti, ale uvedl jí ve druhé žádosti v souvislosti se změněnými poměry v jeho domovské zemi. Pokud Nejvyšší správní soud vyhoví kasační stížnosti, bude ostatně v daném případě namístě udělit azyl manželce a dítěti stěžovatele za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že krajský soud dostatečně nepřihlédl k jeho zhoršenému zdravotnímu stavu. Rovněž nově uváděné události týkající se manželky a dcery stěžovatele krajský soud chybně posoudil tak, že nesvědčí o změně postavení stěžovatele, a že navíc stěžovatel mohl tyto okolnosti namítat už v žádosti z roku 2017. Ohledně těchto okolností neproběhlo ve správním řízení dostatečné dokazování. Soud se dále nedostatečně vypořádal s novou skutečností týkající se ázerbajdžánského původu manželky. Rodině stěžovatele v důsledku tohoto původu hrozí nebezpečí vážné újmy v případě návratu do Arménie, a tudíž by jim měla být udělena alespoň doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Objektivně totiž od žádosti z roku 2017 došlo ke zvýšení nesnášenlivosti mezi Armény a Ázerbájdžánci, což vyústilo v ozbrojený konflikt mezi jejich zeměmi o Náhorní Karabach. Stěžovatel tak vzhledem ke svému smíšenému manželství nemá reálnou možnost získat pomoc arménských orgánů např. v případě hrozeb oligarchy, týkající se únosu jeho dítěte. Krajský soud ani žalovaný se nevypořádali s argumentem, že tyto národnostní konflikty nebyly v roce 2017 natolik relevantní, aby je stěžovatel uváděl v žádosti o mezinárodní ochranu z roku 2017. Žalovaný ani krajský soud neprovedli žádné důkazy ohledně vztahů Arménů a obyvatel Arménie ázerbájdžánského původu, a tudíž je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Žalovaný i soud v důsledku toho bez podrobnějšího odůvodnění uzavřeli, že skutečnosti o problémech spojených s původem manželky měl stěžovatel uvést již v první azylové žádosti, a z tohoto důvodu je rozsudek krajského soudu rovněž nepřezkoumatelný.

[7] Žalovaný dále sice vycházel ze zpráv o Arménii, nezjišťoval však relevantní informace ohledně otázky, zda konkrétní problémy rodiny stěžovatele odůvodňují udělení azylu či doplňkové ochrany stěžovateli, a krajský soud tento nesprávný postup aproboval. Dále se žalovaný nezabýval situací zdravotnictví v Arménii. Pokud se ani krajský soud těmito argumenty podrobně nezabýval a uzavřel, že nové skutečnosti uváděné stěžovatelem nesvědčí o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či o hrozící vážné újmě podle § 14a zákona o azylu, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Sama skutečnost, že manželka stěžovatele musela utéct z Arménie, protože oligarcha hrozil únosem dítěte, svědčí o podstatném zhoršení vzájemných vztahů mezi Armény a osobami původem z Azerbájdžánu. Toto zhoršení vyústilo v ozbrojený konflikt a násilnosti přetrvávají i po jeho ukončení (k tomu stěžovatel předložil zprávu z novin o uřezání hlav dvěma starým Arménům v Náhorním Karabachu). V této souvislosti je tedy i nesprávný závěr krajského soudu, že charakter změn v zemi nemá přímý dopad na důvody žádosti stěžovatele ani na možnost návratu do Arménie.

[8] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se ještě před posuzováním přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda se může zabývat kasačními námitkami spojenými s válečným konfliktem mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach, který proběhl na podzim 2020. Správní soud při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), vychází z tohoto stavu rovněž Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku týkajícího se žaloby proti rozhodnutí.

[10] Toto pravidlo je však ve věcech mezinárodní ochrany pozměněno čl. 46 odst. 3 směrnice procedurální. Podle tohoto ustanovení *„[č]lenské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.*“ Tento článek směrnice nebyl ve lhůtě pro transpozici ani později vnitrostátně proveden, a tudíž je od 21. 7. 2015 toto ustanovení v řízení před krajskými soudy přímo vnitrostátně aplikovatelné jako výjimka z § 75 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2015, čj. 45 Az 30/2014-57, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 10 Azs 194/2015 – 32 a nález Ústavního soud ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Pokud by tedy ozbrojený konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem probíhal v době rozhodování krajského soudu, krajský soud by k němu musel přihlédnout, pokud by jím stěžovatel argumentoval. Tak tomu však nebylo. Ozbrojený konflikt o Náhorní Karabach začal 27. 9. 2020. Rozsudek krajského soudu je datován 4. 9. 2020 a 7. 9. 2020 byl odeslán stěžovateli.

[11] Zbývá tedy odpovědět na otázku, zda se má námitkami spojenými s tímto konfliktem zabývat Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti. Výše uvedený čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice členské státy zavazuje k posuzování okolností „*ex nunc*“, tedy k době rozhodování, „*alespoň*“ pokud jde o soudy prvního stupně. Ustanovení směrnice tedy nebrání členským státům, aby toto pravidlo zakotvily i pro další stupně soudní soustavy. Taková úprava však v České republice neexistuje. V řízení o kasační stížnosti tedy námitky související s ozbrojeným konfliktem mezi Arménií a Ázerbájdžánem představují tzv. skutkové novoty podle § 109 odst. 5 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud k nim tudíž nepřihlíží. K tomu však Nejvyšší správní soud poznamenává, že tento závěr nebrání stěžovateli, aby důvody spojené s tímto konfliktem, má-li takové, uplatnil v případné další žádosti o mezinárodní ochranu.

[12] Následně se Nejvyšší správní soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[13] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. V něm vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního*

případu“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel spatřuje důvody přijatelnosti kasační stížnosti v obavě o život jeho dítěte a v důležitosti otázky dokazování při přezkumu opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, respektive v důležitosti otázky, za jakých podmínek může žadatel v opakované žádosti argumentovat skutečností, kterou sice neuvedl v první žádosti, ale uvedl jí ve druhé žádosti v souvislosti se změněnými poměry v jeho domovské zemi. Vyhovění kasační stížnosti stěžovatele by také znamenalo, že bude na místě udělit azyl za účelem sloučení rodiny též jeho manželce a dítěti.

[15] Nejvyšší správní soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[16] Obává-li se stěžovatel o život svého dítěte, je třeba poznamenat, že dcera stěžovatele i jeho manželka podaly 22. 1. 2019 vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, o kterých bylo rozhodováno v samostatném řízení, byly věcně projednány s tím, že jim mezinárodní ochrana nebyla udělena. V současné době jsou předmětem kasačního řízení (sp. zn. 1 Azs 379/2020). Tvrzenou újmu hrozící třetí osobě, byť jde o rodinného příslušníka, je-li předmětem vlastního řízení, nelze považovat za skutečnost, která by měla bez dalšího přijatelnost kasační stížnosti odůvodnit. Totéž platí o hypotetické možnosti, že by rodinným příslušníkům stěžovatele mohl být v návaznosti na jeho případný úspěch ve věci udělen azyl podle § 13 zákona o azylu. Navíc pokud by odpovídala skutečnosti tvrzení stěžovatele o problémech jeho manželky v Arménii kvůli jejímu původu, byl by to důvod pro udělení azylu jeho manželce, nikoliv jemu.

[17] Pokud jde o otázky dokazování a uvádění nových skutečností v opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu, k těmto tématům existuje jednoznačná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Okolnosti daného případu zároveň nevyžadují provést judikaturní odklon, ani se krajský soud nedopustil zásadního pochybení při aplikaci této judikatury.

[18] K opakovaným žádostem obecně a k danému případu konkrétně je třeba upozornit, že žalovaný o opakované žádosti stěžovatele věcně nerozhodoval, nýbrž ji posoudil jako nepřípustnou a řízení o ní zastavil. V případě žaloby proti rozhodnutí o nepřípustné opakované žádosti může soud zkoumat jen to, zda je závěr správního orgánu o nepřípustnosti opakované žádosti správný a zda je náležitě odůvodněno, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod [19]).

[19] Stěžovatel uvedl v řízení o opakované žádosti nové skutečnosti týkající se jeho manželky. Jednak tvrdil, že oligarcha kvůli problémům s plotem vyhrožuje nyní i manželce a hrozí jí únosem jejich dítěte. Vedle toho uvedl, že má manželka v Arménii posledních 4 až 5 let problémy se svým ázerbajdžánským původem, který se nelíbil příbuzným a sousedům. Tyto okolnosti neuvedl v minulé žádosti, protože doufal v urovnání situace. Následně manželka s dítětem také požádaly o mezinárodní ochranu v ČR. K těmto důvodům žalovaný poznamenal, že skutečnost příjezdu manželky s dcerou do ČR se netýká změny situace v zemi původu ani stěžovatelem tvrzených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany [tedy jde sice o nové informace, ale z pohledu stěžovatele nikoliv azylově relevantní, zařaditelné už pod bod 1) výše]. Krajský soud, pokud jde o tyto důvody, srozumitelně vyložil, proč považoval za správné závěry žalovaného ohledně dopadu příjezdu manželky a dcery do ČR. Jejich azylové žádosti jsou totiž posuzovány v samostatném řízení. Krajský soud doplnil, že informace o původu manželky mohl stěžovatel uvést už v první žádosti v roce 2017 [tedy jde navíc o informace uváděné nepřípustně až v opakované žádosti podle bodu 2) výše]. Další stěžovatelem tvrzené důvody jsou v obou žádostech stejné. Žalovaný odkázal na rozhodnutí o první žádosti stěžovatele, podle kterého šlo o spor se sousedem „oligarchou“ o pozemek, stěžovatel se však nepokusil o vnitřní přesídlení či o řešení tohoto problému s arménskými úřady. Krajský soud aproboval závěry o totožnosti těchto tvrzení.

[20] Nejvyšší správní soud po konfrontaci s kasačními námitkami musí konstatovat, že závěry krajského soudu zcela odpovídají setrvalé judikatuře zdejšího soudu, z níž krajský soud vycházel. Tvrdí-li kasační stížnost, že se krajský soud dále nevypořádal s argumentem zhoršení postavení osob ázerbajdžánského původu v Arménii po roce 2017, pak má tato skutečnost má jednoznačné vysvětlení. Stěžovatel tuto argumentaci v žalobě neuplatnil. Hovořil jen o akceleraci sporu se sousedem „oligarchou“, který nyní vyhrožuje i manželce. Ázerbajdžánský původ manželky sice zmínil (což ale mohl učinit již v první žádosti), nehovořil ale o akceleraci problémů právě z tohoto důvodu.

[21] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani okruh kasačních námitek, týkající se zdravotního stavu stěžovatele. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu z 6. 2. 2019 označil svůj zdravotní stav za stabilizovaný a zhoršením zdravotního stavu začal argumentovat až před soudem. Na humanitární azyl se jako na vnitrostátní institut nevztahuje posuzování k době rozhodování soudu podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, čj. 5 Azs 201/2017-37, na který ostatně odkazoval již krajský soud. Pokud však skutečně dojde ke značnému zhoršení zdravotního stavu stěžovatele, může stěžovatel tento důvod uplatnit v další žádosti o mezinárodní ochranu, jak již poznamenal krajský soud (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009-66, č. 1956/2009 Sb. NSS).

[22] Stěžovatel podal současně s kasační žádostí žádost o odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud následně o věci samé rozhodl bezodkladně, a proto se tento návrh stal bezpředmětným.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[25] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2020, čj. 8 Azs 227/2020-44, ustanovena zástupkyní advokátka, Mgr. Markéta Nečasová. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby, a to písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.]. Odměnu za úkon první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] soud ustanovené zástupkyni nepřiznal, neboť tato porada se dle sdělení zástupkyně neuskutečnila. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Ustanovená zástupkyně má též právo na náhradu hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna a náhrada hotových výdajů řízení o kasační stížnosti částku 3 400 Kč. Ustanovená zástupkyně stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty. K vyplacení uvedené částky byla stanovena přiměřená lhůta 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. ledna 2021

Petr Mikeš
předseda senátu